TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2006. gada 14. septembrī *

Lieta C-496/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 26. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 1. decembrī, tiesvedībā

J. Slob

pret

Productschap Zuivel.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši N. Kolnerika [*N. Colneric*] (referente), H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un E. Levits,

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*],

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 12. janvārī,

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Sloba [*Slob*] vārdā — G. van der Vāls [*G. van der Wal*] un H. S. J. Albērs [*H. S. J. Albers*], *advocaten*,

— Nīderlandes valdības vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un K. A. H. M. ten Dama [*C. A. H. M. ten Dam*], pārstāves,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — T. van Reins [*T. van Rijn*], pārstāvis,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 22. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 7. panta 1. punkta pirmo teikumu un 3. punktu Komisijas 1993. gada 9. marta Regulā (EEK) Nr. 536/93, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par papildmaksājuma piemērošanu piena un piena produktu nozarē (OV L 57, 12. lpp.).

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp Slobu, kas ir piena ražotājs, un *Productschap Zuivel* (turpmāk tekstā — "*Productschap*") par papildmaksājumu, kas uzlikts prasītājam.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Ar Padomes 1992. gada 28. decembra Regulu (EEK) Nr. 3950/92, ar ko ievieš papildmaksājumus piena un piena produktu nozarē (OV L 405, 1. lpp.), papildmaksājumu pienam sistēma, kas izveidota ar Padomes 1984. gada 31. marta Regulu (EEK) Nr. 856/84, ar kuru groza Regulu (EEK) Nr. 804/68 par piena un piena produktu tirgus kopīgo organizāciju (OV L 90, 10. lpp.), tika pagarināta uz septiņiem secīgiem divpadsmit mēnešus ilgiem laikposmiem, sākot no 1993. gada 1. aprīļa.

4 Saskaņā ar Regulas Nr. 3950/92 preambulas sesto apsvērumu, ja dalībvalstij noteiktie kopējie garantētie daudzumi tiek pārsniegti, "ražotājiem, kuri pārsnieguši minētos daudzumus, jāsamaksā maksājums".

5 Regulas Nr. 3950/92 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Maksājumu maksā par visiem attiecīgajā 12 mēnešu laikposmā pārdošanā laistiem piena vai piena ekvivalenta daudzumiem, kas pārsniedz attiecīgo 3. pantā minēto daudzumu. Maksājums tiek sadalīts starp ražotājiem, kuri pārsnieguši attiecīgo daudzumu.

[..]"

6 Saskaņā ar minētās regulas 9. panta c) un h) apakšpunktu:

"c) "ražotājs" ir lauksaimnieks, fiziska vai juridiska persona vai šādu fizisku vai juridisku personu grupa, kuras saimniecība atrodas Kopienas ģeogrāfiskajā teritorijā un kura:

— pārdod pienu vai citus piena produktus tieši patērētājam

un/vai

— veic piegādes uzpircējam;

[..]

h) "tiešam patēriņam pārdots piens vai piena ekvivalents" ir piens vai kā piena ekvivalents izteikti piena produkti, kas pārdoti vai nodoti bez atlīdzības, neiesaistot uzņēmumu, kurā apstrādā vai pārstrādā pienu vai citus piena produktus."

7 Saskaņā ar Regulas Nr. 536/93 preambulas otro apsvērumu šīs regulas noteikumi attiecas tai skaitā uz "pārbaužu noteikumiem, lai nodrošinātu, ka maksājumu iekasē pareizi".

8 Saskaņā ar šīs regulas preambulas astoto apsvērumu:

"[..] dalībvalstu rīcībā būtu jābūt piemērotiem līdzekļiem veikt vēlākas pārbaudes, lai noskaidrotu, vai un kādā mērā maksājums tika iekasēts atbilstoši spēkā esošajiem noteikumiem; [..] saistībā ar šādām pārbaudēm ir jāievieš vismaz noteikta skaita pasākumi, kas vēl ir jāprecizē."

9 Regulas Nr. 536/93 1. panta teksts ir šāds:

"Lai aprēķinātu papildmaksājumu, kas ieviests ar Regulu (EEK) Nr. 3950/92:

1) dalībvalstī "pārdošanā laistus piena vai piena ekvivalenta daudzumus" minētās regulas 2. panta 1. punkta nozīmē saprot kā visus piena vai piena ekvivalenta daudzumus, kas izvesti no saimniecībām, kas atrodas šīs dalībvalsts teritorijā.

[..]

2) izmantojamā ekvivalences formula ir:

[..]

— 1 kg sviesta = 22,5 kg piena.

[..]"

10 Regulas Nr. 536/93 4. panta 1. punktā ir noteikts:

"Tiešās pārdošanas gadījumā katra Regulas (EEK) Nr. 3950/92 1. pantā minētā laikposma beigās ražotāji sastāda deklarāciju, apkopojot pa produktiem piena un/vai citu piena produktu daudzumus, kas pārdoti tieši patēriņam un/vai vairumtirgotājiem, siera ražotājiem vai mazumtirdzniecībā.

[..]"

11 Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis veic visus pārbaudes pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu maksājuma par piena vai piena ekvivalenta daudzumiem, kuri pārdoti virs kāda no Regulas (EEK) Nr. 3950/92 3. pantā minētajiem daudzumiem, iekasēšanu. Lai to panāktu:

[..]

f) Saskaņā ar Padomes Direktīvas 92/102/EEK 4. panta 1. punktu ražotāji, kam piešķirti references daudzumi tiešajai pārdošanai, vismaz trīs gadus glabā dalībvalsts kompetentajai iestādei pieejamus, pirmkārt, krājumu uzskaites dokumentus, kas sastādīti par divpadsmit mēnešu laikposmu un kuros norādītas ziņas — pa mēnešiem un pa produktiem — par piena un/vai piena produktu daudzumiem, kas pārdoti tieši patēriņam un/vai vairumtirgotājiem, siera ražotājiem vai mazumtirdzniecībā, un, otrkārt, reģistrus par mājlopiem, ko tur saimniecības un izmanto piena ražošanai, [..] kā arī apliecinošus dokumentus, kas ļauj pārbaudīt šādu krājumu uzskaites dokumentu pareizību.

[..]

3. Dalībvalstis veic pārdotā piena vai piena ekvivalenta daudzumu uzskaites precizitātes fiziskas pārbaudes un šajā nolūkā pārbauda piena transportu laikā, kad pienu savāc no fermām, un it īpaši pārbauda:

[..]

b) to ražotāju telpās, kam piešķirti references daudzumi tiešajai pārdošanai, 4. panta 1. punktā minētās deklarācijas un 1. punkta f) apakšpunktā minēto krājumu uzskaites dokumentu ticamību.

[..]"

12 No 2002. gada 31. marta Regula Nr. 536/93 tika aizstāta ar Komisijas 2001. gada 9. jūlija Regulu (EK) Nr. 1392/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Regulai Nr. 3950/92 (OV L 187, 19. lpp.). Tās 6. panta 1. punkta pirmā daļa sakrīt ar Regulas Nr. 536/93 4. panta 1. punkta pirmās daļas tekstu.

13 Regulas Nr. 1392/2001 6. panta 2. punkta otrajā daļā ir noteikts:

"Attiecīgajā gadījumā dalībvalsts var prasīt, lai ražotāji, kam piešķirti salīdzināmie [references] daudzumi tiešajai pārdošanai, paziņo, ja tie attiecīgajā laika posmā pienu nav pārdevuši."

Valsts tiesiskais regulējums

14 Papildmaksājumu pienam sistēma Nīderlandē tika ieviesta ar 1993. gada dekrētu par papildmaksājumu (*Regeling superheffing 1993, Nederlandse Staatscourant* 1993, Nr. 60, 18. lpp., turpmāk tekstā — *"Regeling superheffing"*).

15 *Regeling superheffing* 4. pantā ir paredzēts:

"1. Ražotājam ir pienākums samaksāt maksājumu par piena un/vai piena produktu daudzumiem, kas pārdoti tieši patēriņam un kas pārsniedz tam piešķirto references daudzumu tiešajai pārdošanai.

[..]"

16 Šā *Regeling* 29. pantā ir noteikts:

"1. Saskaņā ar Regulas (EEK) Nr. 536/93 4. pantu un šajā sakarā *Productschap* pieņemtajiem noteikumiem 4. pantā minētais ražotājs sniedz *Productschap* ziņas par piena un/vai piena produktu daudzumiem, ko tas tieši piegādājis patērētājiem [..] iepriekšējā maksājuma uzlikšanas laikposmā, norādot produktus.

[..]"

17 Šā *Regeling* 31. pantā ir paredzēts:

"1. Ražotājam [..], kam ir pienākums samaksāt maksājumu atbilstoši 4. [..] pantam vai kam var tikt uzlikts šāds pienākums, ir jāglabā uzskaites dokumenti saskaņā ar Regulas (EEK) Nr. 536/93 7. pantu un *Productschap* pieņemtajiem noteikumiem.

2. *Productschap* var pēc savas ierosmes noteikt piegādāto daudzumu, ja tā uzskata, ka 1. punktā, kā arī 27. panta 2. punktā un 29. panta 1. punktā paredzētie pienākumi nav izpildīti vai ir izpildīti nepietiekami."

18 Saskaņā ar 11. panta 1. punktu 1994. gada dekrētā par papildmaksājumu regulas īstenošanu (*Zuivelverordening 1994, Uitvoering regeling superheffing, PBO-blad* 1994, 26. lpp., turpmāk tekstā — "*Zuivelverordening*"):

"Ražotājam ir jānorāda visi ar tā uzņēmumu vai saimniecību saistītie dati reģistrā, kas ļautu jebkurā brīdī noteikt ražošanas apjomu, krājumus un apstrādātā vai pārstrādātā piena daudzumus, ko tas saņēmis vai piegādājis, kā arī ar to saistītus finanšu datus un jāglabā šis reģistrs un šie dati vismaz trīs gadus."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

19 Slobs ir piena ražotājs. 1997. gada decembrī veiktajā viņa saimniecības pārbaudē attiecībā uz 1996./1997. gada maksājuma uzlikšanas laikposmu tika konstatēta starpība par aptuveni 250 000 kilogramiem piena starp ražošanas jaudu, kas noteikta atbilstoši Slobam piederošo piena govju skaitam, un tieši pārdoto produkciju atbilstoši datiem, ko Slobs sniedza *Productschap*.

20 Slobs apgalvoja, ka viņš pārstrādājis attiecīgos 250 000 kilogramu piena par sviestu, izgatavojot paniņas, kas izmantojamas siera ražošanā, un iznīcinājis tādējādi ražoto sviestu tūlīt pēc ražošanas procesa beigām. Viņš nav veicis krājumu uzskaiti attiecībā uz šo ražošanu un iznīcināšanu, bet gan tikai attiecībā uz sieru, kas saražots šā procesa rezultātā.

21 Pēc tam, kad saskaņā ar *Regeling superheffing* 31. panta 2. punktu *Productschap* pēc savas ierosmes bija noteikusi piena un citu piena produktu daudzumus, ko Slobs bija tieši piegādājis patērētājiem 1996./1997. gada maksājuma uzlikšanas laikposmā, *Productschap* paziņoja, ka prasītājam ir jāsamaksā NLG 180 976,77 kā papildmaksājums atbilstoši Regulas Nr. 536/93 4. panta 2. punktam.

22 Pēc Sloba sūdzības izskatīšanas *Productschap* ar 2000. gada 4. aprīļa lēmumu samazināja prasītājam uzliktā papildmaksājuma summu. Attiecībā uz iepriekš minēto starpību tā tomēr atzinusi Sloba iebildumus par nepamatotiem. Savā lēmumā tā ir konstatējusi, ka nebija veikta nekāda uzskaite attiecībā uz aptuveni 250 000 kilogramu piena. *Productschap* secināja, ka attiecībā uz 1996./1997. gada maksājuma uzlikšanas laikposmu Slobs nebija veicis pareizu un pilnīgu uzskaiti par ražošanu, krājumiem, piena un piena produktu piegādēm.

23 2000. gada 4. aprīlī Slobs iesniedza sūdzību par šo lēmumu iesniedzējtiesā.

24 Saņēmusi minētās tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, Tiesa savā 2004. gada 12. februāra spriedumā lietā C-236/02 *Slob*, *Recueil*, I-1861. lpp., ir nospriedusi, ka Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. punkta pirmais teikums un

f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka krājumu uzskaites dokumentos, kas jāglabā ražotājam, ir jānorāda tikai piena un/vai piena produktu daudzums pa mēnešiem un pa produktiem.

25 Tiesa nav lēmusi par dalībvalstu iespējamu kompetenci pieņemt tiesību aktus, ar kuriem piena ražotājiem, kas veic uzņēmējdarbību to teritorijā, uzliek uzskaites pienākumus, kas ir plašāki nekā tie, kuri izriet no interpretējamās normas, jo uzdotais prejudiciālais jautājums neattiecās uz šo aspektu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Slob*, 30. punkts).

26 *College van Beroep voor het bedrijfsleven* [Apelācijas tiesa tirdzniecības un rūpniecības jautājumos] atkārtoti vērsusies Tiesā. Tā norāda, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Slob* Tiesa nav atbildējusi uz jautājumu, vai saskaņā ar Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. punkta pirmo teikumu un 3. punktu dalībvalstij ir tiesības uzlikt ražotājam — papildus minētās regulas 7. panta 1. punkta pirmajā teikumā un f) apakšpunktā paredzētajam pienākumam glabāt krājumu uzskaites dokumentus — tādu pienākumu kā *Zuivelverordening* 11. panta 1. punktā paredzētais, jo iesniedzējtiesa nebija uzdevusi šo jautājumu, kas radies tiesvedības gaitā.

27 Līdz ar to *College van Beroep voor het bedrijfsleven* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regulas Nr. 536/93 (EKK) 7. panta 1. punkta [pirmais teikums] un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie atstāj dalībvalstij rīcības brīvību pieņemt tiesību aktus, ar ko piena ražotājiem, kuri veic uzņēmējdarbību tās teritorijā, uzliek uzskaites pienākumus, kas ir plašāki nekā tie, kuri izriet no šīs pašas regulas 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai ir jāuzskata, ka dalībvalsts rīcības brīvībā ietilpst tiesības pieņemt noteikumu, ar ko ražotājam pieprasa sniegt attaisnojumu attiecībā uz saražotā sviesta daudzumu un tā izmantojumu, pat ja sviests ir iznīcināts vai pārstrādāts par liellopu barību?"

Par Sloba pieteikumiem, kuri ir iesniegti pēc mutvārdu procesa pabeigšanas

28 Ar 2006. gada 14. jūlija pieteikumu, kas Tiesas kancelejā saņemts 20. jūlijā, Slobs lūdza Tiesai, pirmkārt, atļaut viņam iesniegt rakstveida apsvērumus pēc ģenerāladvokātes sniegtajiem secinājumiem 2006. gada 22. jūnija tiesas sēdē, otrkārt, izdot rīkojumu par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu saskaņā ar Reglamenta 61. pantu un, treškārt, atbildēt viņam tādā veidā, lai viņš varētu atbildēt uz ģenerāladvokātes secinājumiem, lai garantētu viņa pamattiesības uz procesu, kas balstīts uz sacīkstes principu.

29 Slobs uzskata, ka šajos secinājumos gan faktos, gan tiesību jautājumos ir ietverti kļūdaini argumenti, kurus viņš tomēr neizklāsta šajā procesa stadijā pareizas tiesvedības interesēs. Viņš norāda — pat ja Reglamentā nav paredzēta iespēja lietas dalībniekiem iesniegt rakstveida apsvērumus pēc secinājumu sniegšanas, šajā reglamentā tas tieši nav aizliegts.

30 Ņemot vērā motīvus, kas izklāstīti 2000. gada 4. februāra rīkojuma lietā C-17/98 *Emesa Sugar* (*Recueil*, I-665. lpp.) 3.–16. punktā, fakts, ka Tiesas Statūti un tās Reglaments neparedz lietas dalībniekiem iespēju iesniegt apsvērumus, atbildot uz

ģenerāladvokāta sniegtajiem secinājumiem, nepārkāpj indivīda tiesības uz procesu, kas balstīts uz sacīkstes principu, kā tas izriet no 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punkta saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību Tiesas sniegto interpretāciju.

31 Tādējādi ir noraidāms pieteikums par to, lai atļautu Slobam iesniegt rakstveida apsvērumus, atbildot uz ģenerāladvokātes secinājumiem.

32 Ņemot vērā pašu sacīkstes principa mērķi, kas ir nepieļaut, lai Tiesu varētu ietekmēt argumenti, kurus nav apsprieduši lietas dalībnieki, Tiesa pēc savas iniciatīvas vai pēc ģenerāladvokāta priekšlikuma, vai arī pēc lietas dalībnieku lūguma var saskaņā ar Tiesas Reglamenta 61. pantu izdot rīkojumu par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu, ja tā uzskata, ka tai nav pietiekamas informācijas vai ka lieta ir iztiesājama, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki nav apsprieduši (skat. 2004. gada 28. aprīļa rīkojumu lietā C-127/02 *Waddenvereniging* un *Vogelbeschermingsvereniging*, Krājumā nav publicēts, 8. punkts; 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-470/00 P Parlaments/*Ripa di Meana* u.c., *Recueil*, I-4167. lpp., 33. punkts, un 2006. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-432/04 Komisija/*Cresson*, Krājums, I-6387. lpp., 50. punkts).

33 Šajā lietā šie nosacījumi nav izpildīti.

34 Turklāt jāatgādina, ka EKL 234. pantā ir noteikta tieša sadarbība starp Tiesu un valsts tiesām, ieviešot bezstrīdus procedūru, kas nav atkarīga no jebkādas lietas dalībnieku iniciatīvas un kuras laikā lietas dalībnieki ir vienīgi uzaicināti izteikties (šajā sakarā skat. 1994. gada 19. janvāra spriedumu lietā C-364/92 *SAT Fluggesellschaft*, *Recueil*, I-43. lpp., 9. punkts).

35 Tādējādi, uzklausot ģenerāladvokātu, ir jānoraida pieteikums par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu.

36 No visa iepriekš minētā izriet, ka trešais iesniegtais lūgums ir arī jānoraida.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

37 Regulas Nr. 536/93 mērķis ir paredzēt sīki izstrādātus noteikumus par papildmaksājuma piemērošanu piena un piena produktu nozarē, lai nodrošinātu šā maksājuma efektivitāti un novērstu krāpšanu.

38 Saskaņā ar šīs regulas preambulas astoto apsvērumu dalībvalstu rīcībā ir jābūt piemērotiem līdzekļiem veikt vēlākas pārbaudes, lai noskaidrotu, vai un kādā mērā maksājums tika iekasēts atbilstoši spēkā esošajiem noteikumiem. Šādas pārbaudes ir paredzētas minētās regulas 7. pantā, lai nodrošinātu uzpircēju un ražotāju sagatavoto savākšanas un tiešās pārdošanas pārskatu pareizību (2004. gada 25. marta spriedums apvienotajās lietās C-231/00, C-303/00 un C-451/00 *Cooperativa Lattepiù* u.c., *Recueil*, I-2869. lpp., 70. punkts).

39 Nekas neliedz dalībvalstij veikt citus pasākumus papildus tiem, kas noteikti Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. punkta otrajā teikumā un 3. punktā, ja tā uzskata šos pasākumus par vajadzīgiem. No šīs regulas 7. panta 1. punkta pirmā teikuma teksta

izriet, ka dalībvalstīm ir pat jāveic visi pārbaudes pasākumi, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu maksājuma iekasēšanu. Kaut gan turpmāk šā 7. panta 1. un 3. punktā ir norādīti daži veicamie pasākumi, tas neaizliedz tos papildināt ar citiem pasākumiem, kas izrādās nepieciešami attiecīgajā dalībvalstī. No šīs regulas preambulas astotā apsvēruma izriet, ka norādītie pasākumi ir vienīgi minimālās normas.

40 Pretēji Sloba apgalvojumiem šāds plašs formulējums neprasa, lai iespējamie pasākumi, ko dalībvalstis var paredzēt, būtu precizēti šajā pašā regulā.

41 Tomēr, nosakot Kopienu tiesību aktu īstenošanas pasākumus, valsts iestādēm sava rīcības brīvība ir jāizmanto, ievērojot Kopienu tiesību vispārējos principus, tostarp samērīguma, tiesiskās drošības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Cooperativa Lattepiù* u.c., 57. punkts).

42 Tātad uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. punkta pirmais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka tas piešķir dalībvalstij rīcības brīvību pieņemt, ja nepieciešams, tiesību aktus, ar ko piena ražotājiem, kuri veic uzņēmējdarbību tās teritorijā, uzliek papildu uzskaites pienākumus, kas ir plašāki nekā tie, kuri izriet no šīs pašas regulas 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta. Izmantojot šo rīcības brīvību, dalībvalstij ir jāievēro Kopienu tiesību vispārējie principi.

Par otro jautājumu

43 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Kopienu tiesības aizliedz piemērot valsts tiesību aktus, ar ko piena ražotājiem pieprasa norādīt reģistrā saražotā sviesta daudzumus un tā faktisko izmantojumu, pat ja sviests ir iznīcināts vai pārstrādāts par liellopu barību.

44 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka priekšnosacījums pasākumu veikšanai saskaņā ar Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. punkta pirmo teikumu ir tas, ka šie pasākumi ir vajadzīgi.

45 Nīderlandes valdība ir pārliecinoši pamatojusi pamata prāvā aplūkojamā pasākuma vajadzību ar piena nozares struktūru un it īpaši ar to, ka pastāv zināms skaits lielo piena govju fermu, kuras pārdod savu produkciju tieši un kuras ir grūti pārbaudīt, pamatojoties tikai uz Kopienu prasībām.

46 Samērīguma princips neliedz veikt Nīderlandē pārbaudes attiecībā uz saražotiem daudzumiem, kas nav laisti pārdošanā. Šis pasākums nepārsniedz to, kas, ņemot vērā Nīderlandes piena nozares struktūru, ir nepieciešams, lai nodrošinātu efektīvu kontroli, kuras mērķis ir novērst saražoto daudzumu, ko pārdod ārpus papildmaksājuma pienam sistēmas, laišanu saimnieciskajā apritē.

47 Tiesiskās drošības princips un tiesiskās paļāvības aizsardzības princips tāpat neaizliedz tādus pārbaudes pasākumus kā pamata prāvā apskatāmie. No Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. punkta pirmā teikuma un tās preambulas astotā apsvēruma, tos aplūkojot kopā, skaidri un precīzi izriet, ka 7. pantā minēto pasākumu saraksts nav izsmeļošs un ka dalībvalstīm ir pat pienākums vajadzības gadījumā veikt papildu pasākumus (par tiesiskās drošības principa piemērošanas kritērijiem skat. 2006. gada 16. marta spriedumu lietā C-94/05 *Emsland-Stärke*, Krājums, I-2619. lpp., 43. punkts). Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka uz tiesiskās paļāvības principu nevar atsaukties, lai apstrīdētu precīzu noteikumu Kopienu tiesību aktā vai šim noteikumam atbilstošu valsts iestādes rīcību (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Emsland-Stärke*, 31. punkts). Līdz ar to komersantam nevar būt pamatotas paļāvības uz to, ka tas netiks pakļauts papildu pārbaudēm.

48 Pretēji Sloba apgalvojumiem — tāds regulējums kā *Zuivelverordening* 11. pants negroza papildmaksājuma bāzi. Tas ir tikai papildu pārbaudes līdzeklis, kas ir jāpiemēro, ņemot vērā Regulas Nr. 536/93 7. panta 1. punktā noteikto mērķi — nodrošināt papildmaksājuma iekasēšanu saskaņā ar spēkā esošajām Kopienu tiesību normām.

49 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Kopienu tiesības neaizliedz piemērot tiesību aktus, ar kuriem piena ražotājiem pieprasa norādīt reģistrā saražotā sviesta daudzumus un tā faktisko izmantojumu, pat ja sviests ir iznīcināts vai pārstrādāts par liellopu barību, ja attiecīgajā dalībvalstī, pamatojoties tikai uz Kopienu prasībām, ir grūti nodrošināt efektīvas pārbaudes attiecībā uz ražotāju sagatavoto tiešās pārdošanas pārskatu pareizību.

Par tiesāšanās izdevumiem

50 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) 7. panta 1. punkta pirmais teikums Komisijas 1993. gada 9. marta Regulā (EEK) Nr. 536/93, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par papildmaksājuma piemērošanu piena un piena produktu nozarē, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas piešķir dalībvalstij rīcības brīvību pieņemt, ja nepieciešams, tiesību aktus, ar ko piena ražotājiem, kuri veic uzņēmējdarbību tās teritorijā, uzliek papildu uzskaites pienākumus, kas ir plašāki nekā tie, kuri izriet no šīs pašas regulas 7. panta 1. punkta f) apakšpunkta. Izmantojot šo rīcības brīvību, dalībvalstij ir jāievēro Kopienu tiesību vispārējie principi;

2) Kopienu tiesības neaizliedz piemērot tiesību aktus, ar kuriem piena ražotājiem pieprasa norādīt reģistrā saražotā sviesta daudzumus un tā faktisko izmantojumu, pat ja sviests ir iznīcināts vai pārstrādāts par liellopu barību, ja attiecīgajā dalībvalstī, pamatojoties tikai uz Kopienu prasībām, ir grūti nodrošināt efektīvas pārbaudes attiecībā uz ražotāju sagatavoto tiešās pārdošanas pārskatu pareizību.

[Paraksti]